

Ecseri lakodalmás

A Magyar Állami Népi Együttes vendégjátéka

Régen zengette meg a tápsnak ilyen sok és erős hullámverése a Dom téri tribün hangszóróit, mint pénteken éjjel; régen örvendezett így együtt néző és szereplő, mint most, a Magyar Állami Népi Együttes majd másnapra nyíló bemutatkozásán...

Lepergett egy szám, össze-zeverődtek a tenyerek; lepergett a másik, még hangosabban csattogott a sok kéz. És ez így ment programpontról programpontra, s csak a hosszú műsor lazább perceiben volt érezhető egy kis figyelemszét-szóródás.

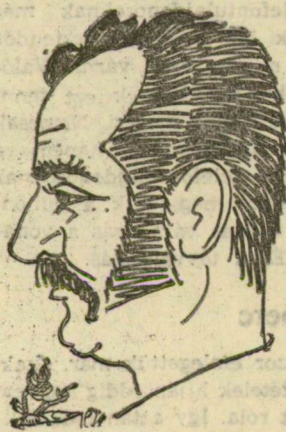
Nem először — és reméljük, nem is utoljára — látuk Szegeden a Magyar Állami Népi Együttes Ecseri lakodalmás címen összeállított jubileumi műsorát. „Kritikát” írni róla — lehetetlenség. Újabb színrevitelén legfeljebb ha elmélázhatunk, okait keresve az illendő jelzőkkel aligha minősíthető összeállítás sikerének.

Miért olyan tiszta fényű és java részeiben oly pompásan illeszkedő színpadi fűző ez?

Egyrészt azért, mert a két évtizedes művészcsoporthoz vezetői valóban a legsikeresebb számokat sorolták egymás után, másrészt pedig azért, mert a régi legendás fellepések szépségét idézi fel, ismétli meg a mostani megvalósítás.

Varga Erzsébet:
a Cigánytánc szolista

Berki László:
a zenekar vezető primása

Folytassuk talán ez utóbival, s mondjuk ki: újra felívelőben van, újra a régi önmagát adja a Magyar Állami Népi Együttes. Míg két évvel ezelőtt a régi nagy táncosok kiöregedésén búslakodtunk, addig most azt kell mondani, hogy beérőben van a megfáradtakhoz méltó utánpótlás. Beérőben, s ami nagyon jó: nemcsak táncstudásukat tekintve, de táncszeretetük szerint is.

Látta volna csak a nézőteret betöltő sokszere publikum, ahogy egy-egy szám után a siker fényével az arcukon a díszletfalak mögé szaladtak a piros csizmás lányok, a fekete csizmás legények! Látta volna csak a sokszere publikum, ahogy a búcsúzóféltben lévő, másfél évtizedes színpadot járó „vézértáncos” vállát szorongatja, homlokát törli, s persze kezét rázza a nála jóval fiatalabb kezdőnek.

És ez a csodálatos ebben a Rábat Miklós vezette együttesben, hogy mindig és mindig meg tud így újni.

Lányok tánc az Első szerelemből

Hogy a jó régen meghonosított szellemet a mindig változó lelkében így tudja tovább éltetni! Az idő múlik, az együttes hite, folklórszeretete, technikai tudása azonban — az említett kisebb hullámvölgy ellenére — a kemény munkával megteremtett régi jó színvonalon maradt.

A Szegedi Szabadtéri Játékokra ismét elhozott Ecseri lakodalmás egyes számaiból bővebben szólni, a bennük nyújtott táncos, énekes, zenés teljesítményt a szokásos módon „értékelni”, mint mondottuk, értelmetlen volna. Legfeljebb „lereagálásként” írjuk meg ide, hogy többek között a Kállai kettőssel, a Botos pásztortáncossal, a Széki muzsikával, a Soproni képekkel, az Első szerelemmel, a Magyarországi cigánytáncokkal és persze magával az Ecseri la-

kodalmással gyönyörködtette az együttes a közönséget.

Azt viszont feltétlenül meg kell említeni, hogy a színpadi szépség megidézése ilyen tömegben bizony fárasztó. A műsor este nyolc óra tájban kezdődött, és éjfél felé járt, amikor a műsorzáró lámpasor végre kigyulladt. Három ekkora műsorblokk két szünettel bizony túl sok! Jobb lett volna összevonni a programot, s egy „pihenő” közbeiktatásával sebesebben lepergetni. Mindezt egyébként már az eljövendő évekre gondolva is mondjuk, hiszen Szeged nagy pódiuma mindig barátságos otthona volt a Magyar Állami Népi Együttesnek, s azt szeretnénk, ha ugyanilyen szép, de azért valamivel ökonomikusabb műsorral látogatna el ide legközelebb a világhíró művészcsoporthoz.

AKÁCS LÁSZLÓ

Menyasszony, vőlegény...

A lakodalmom olyan dolog minden ember életében, mely általában nem ismételhető meg tetszés szerint. Feltűnő újítás például már ritka dolog.

Persze vannak kivételek. Ince Péter és Nagy Erzsébet még a kétszázötvenedikre is lelkesen készül. Ez nem is csoda, hisz mindketten a Magyar Állami Népi Együttes táncosai, lakodalmuk pedig „csupán” színpadi produkció. Ők ugyanis az Ecseri lakodalmás című műsor lakodalmás jelenetének menyasszonya, illetve vőlegénye.

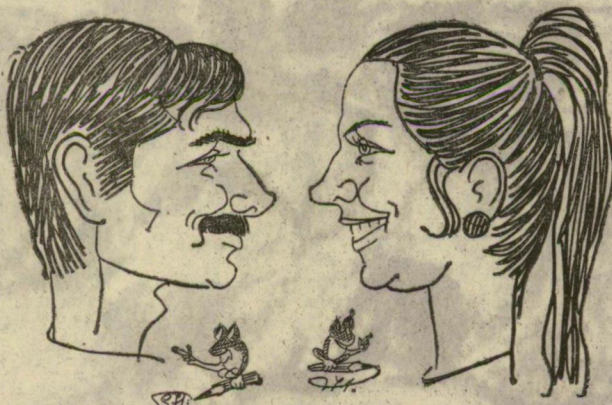
— Idestova már négy esztendeje vagyok menyasszony, persze csak a színpadon — mondja Nagy Erzsébet. — Tíz esztendeje vagyok az együttes tagja. 1967-ben kaptam meg ezt a szerepet. Akkori partnerem, Tarti László 18 évig volt vőlegény, s ezalatt 9 menyaszonnyal „fogyasztott el”. En voltam közöttük az utolsó. De megvan már a tizedik is, tavaly ugyanis kisfiam született. Ő most a nagymamánál van, én pedig ismét menyasszony lettem. A lakodalomba úgy látszik nem lehet belefásulni. Mindig ez a szerep volt a vágyam, szinte gyermekkoromtól fogva, mióta csak népi táncosnak készültem. Sohasem mertem annak idején arra gondolni, hogy egyszer megkaphatom. Annak ellenére, hogy immár családom van, vagyok, mindig újra élem.

— Három éve táncolom, játszom a lakodalmás vőlegényét — mondja Ince Péter. — Egyébként tősgyökeres budapesti vagyok. Annak idején műszerésznek készültem. A Bihari János együttesben szerettem meg a népi táncot, innen kerültem mintegy tíz esztendeje a Magyar Állami Népi Együttesbe. 1968-ban „vettem át”

a vőlegényt Tarti Józseftől. Azóta volt „lakodalmam” Angliában, Olaszországban és persze idehaza. Összesen mintegy kétszázötven. Az első néhány után aztán „komolyra fordult a dolog”: a színpadon kívül is vőlegény lettem. A miénk — bevalom — eléggé „stilustalan”

lakodalmom volt: szűkebb családi-baráti körben lezajlott „csöndes” ünnep egy városligeti kisvendéglőben. Pedig feleségem is népi táncos, az együttes tagja. Színpadon szeretek újra és újra vőlegény lenni.

Cs. F.

Ma, vasárnap este ismét a Magyar Állami Népi Együttes Ecseri lakodalmás című jubileumi műsora kerül a dom-előtti színpadra. Képünkön: jelenet a nyíltáncból, a Kállai kettősből.

Pénteken ismét a Borisz Godunov

Az Ecseri lakodalmás mai, vasárnapi előadása után hétfőn új darab próbái kezdődnek a dom-előtti színpadon. Horváth Zoltán rendező és Farkas Ferenc zeneszerző irányításával megkezdődnek a Csinom Palkó helyszíni próbái. A legközelebbi előadásra pénteken kerül sor: a szabadtéri játékok együttese Szinetár Miklós rendező rendezésében és Vaszy Viktor vezényletével Muszorgszkij hatalmas zenedrámáját, a Borisz Godunovot mutatja be. Az opera címszerepét az európai hírbolgár művész, Nikola Gyuszelev énekli. Jobb oldali képünkön a kiváló művész Borisz szerepében az opera első felvonásának fináléjában, a koronázási jelenetben.

A nagyravágyó vajdalány

— A szandromiri vajda nagyravágyó lányának szerepe eddigi pályám legnagyobb sikerére a Nabucco Abigailjére emlékeztet. Azóta szinte minden operai nőalakot „magamra próbáltam”, voltam naiv lányka, önfeláldozó vagy épp megtevédt aszony, majd szelíden a halál elé siető nőalak, leginkább azonban — a kemény nagyratörő hősnőkhöz hasonlóan — jellemük bonyolultabb, sorsuk is drámaibb. Nagy bűneik vannak, s ezek révén mindenki másnál inkább magukban hordozzák végzetüket. Nagy életet akarnak, így aztán kudarcuk sem lehet csendes elmúlás. Bukásuk pillanatában azonban megmutatkozik embervöl-

tuk, és akár csak ezért az egy pillanatért érdemes vállalnom őket. De bűneikért is, hisz a színpadon minden izgalmas és szép lehet, ami az emberről szól. Persze Marina, aki most vagyok, nem válik tragikus hősnővé. Erre az opera dramaturgiája miatt „nincs ideje”. En azonban már Shakespeare és Verdi hősnőjére, Machbethre gondolok, akit majd „odabenn”, a szegedi színházban próbálok eljátszani: énekelni a következő színházi szezonban. Addig azonban még meg kell birkóznom a szabadtéri színház hatalmas terével. Néha lehet csendes elmúlás. Bukásuk pillanatában azonban a világűrben énekelnek.

Cs. F.

Karikó Teréz az opera második felvonásában

Siflusz József felvétel